

ת"פ 14062/05/11 - מדינת ישראל נגד מילנה יעקובוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

09 פברואר 2015

ת"פ 14062-05-11 מדינת ישראל נ'

יעקובוב

בפני כב' השופטת הדסה נאור

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מילנה יעקובוב

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד גבריאל דניאל

הנאשמת בליווי

ב"כ הנאשמת עו"ד פולינה סורין

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

בתאריך 13.12.11 הורשעה הנאשמת על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון בעבירות של גניבה והכשלת מעצר.

על פי העובדות בהן הודתה הנאשמת, בתאריך 15.8.10, גנבה בבית החולים וולפסון בחולון מכשיר טלפון נייד מחולה שהיה מאושפז באותה עת, ומשהגיעו שוטרים במקום התנגדה למעצרה בכך שהשתוללה ונופפה בידה לכל עבר.

את העבירה ביצעה הנאשמת כשמאסר על תנאי של 7 חודשים היה תלוי ועומד כנגדה, ובמסגרת הסדר הטיעון שהתגבש בין הצדדים, הוסכם כי תופנה לקבלת תסקיר מבחן.

אומנם המאשימה הצהירה באותו שלב כי עמדתה תהא קרוב לוודאי הפעלת המאסר המותנה, הטלת מאסר

עמוד 1

בפועל, מאסר על תנאי והתחייבות - אך ברור היה שהסכמה זו טומנת בחובה את האפשרות להארכת המאסר המותנה אם תהיה לכך המלצה של שירות המבחן, אשר ימצא כי הנאשמת ברת טיפול ושיקום.

דא עקא, בעניינה של הנאשמת התקבלו 4 תסקירים, לאחר ששירות המבחן ביקש פעם אחר פעם לדחות את הדיון על מנת לבחון את רצינות כוונותיה של הנאשמת להשתלב בטיפול לגמילה מסמים, כשניכר היה בשלבים הראשונים שהיא אכן עושה מאמץ כלשהו להיגמל ולהפסיק את השימוש בסמי רחוב.

אלא שבתסקיר האחרון שהתקבל, בתאריך 19.3.13, חלה נסיגה ממשית בהתנהלותה של הנאשמת מול שירות המבחן, בדיקות השתן שמסרה העידו על שימוש בקוקאין, ניכר היה שהיא אינה מגלה עוד מוטיבציה לטיפול והיא אף הבהירה לקצינת המבחן שהיא אינה מעוניינת בשלב זה להתנקות מסמי הרחוב או לעבור הליך גמילה וטיפול.

לאור זאת, ביקש שירות המבחן להקדים את הדיון בעניינה, לאור התרשמותו כי קיים סיכון להחמרה במצבה ללא טיפול מתאים.

מאז קבלת התסקיר האחרון ועד היום, לא התייצבה הנאשמת לדיוני בית המשפט אף שהוזמנה פעם אחר פעם, ורק מעצרה בעקבות צו הבאה שהוצא נגדה, איפשר את סיום ההליך בעניינה.

המאשימה חזרה על עמדתה לעונש מכל הטעמים המנויים לעיל ואף הוסיפה כי לאחר ביצוע עבירה זו, ביצעה הנאשמת עבירות רכוש נוספות עליהן נתנה את הדין כבר ב- 18.9.11.

ב"כ הנאשמת ביקשה להתחשב בנתוני האישיים הקשים כפי שאלה עלו בתסקירי המבחן ובעובדה שלא מדובר לטענתה בעבריינית רכוש כבדה, על אף התמכרותה לסמים קשים. על כן ביקשה להימנע מהפעלת המאסר המותנה ומהטלת מאסר בפועל בכלל.

הנאשמת עצמה ביקשה הזדמנות נוספת על מנת שתוכל לשוב ולהיפגש עם ילדיה.

מעבר לכל האמור לעיל, עיון בגליון הרשעותיה הקודמות של הנאשמת, מלמד כי בעברה 3 הרשעות קודמות, כולן בעבירות רכוש, כשבכל אותן פעמים היא קיבלה הזדמנויות משלא הוטלו עליה מאסרים בפועל. אך כאמור, היא לא השכילה להפנים את המסר, להימנע מלהמשיך ולהסתבך עם החוק.

עיון בפרוטוקול הדיון בתיק בו הוטל עליה המאסר המותנה שהנו בר הפעלה בענייננו, מלמד כי העונש היה במסגרת הסדר טיעון, כשבבסיסו ובגזר הדין, היתה התייחסות להליך גמילה מסמים אותו עברה הנאשמת כביכול באותה עת.

אינני תמימת דעים עם ב"כ המאשימה לגבי מתחם הענישה ההולם בנסיבות המקרה ודומני כי המתחם ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-8 חודשי מאסר בפועל.

עם זאת, לא מצאתי נימוק המאפשר על פי הדין להאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשמת.

הארכת מאסר מותנה, מותנית בקיומן של נימוקים מיוחדים, וכאלה אין בנמצא במקרה שבפניי.

בשוקלי את נסיבות המקרה ואת טיעוני הצדדים, אני מטילה על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 3 חודשים.

2. אני מפעילה את המאסר על תנאי של 7 חודשים מת.פ 4287/06, שלום ראשל"צ.

בהתחשב בחלוף הזמן, אף שרובו ככולו הינו באחריותה של הנאשמת ובהתחשב בנסיבותיה האישיות הלא פשוטות שהובילו אותה למצב ההתמכרותי בו היא נתונה- יופעל המאסר שהוטל ברובו למאסר המותנה שהופעל. הנאשמת תרצה חודש אחד במצטבר וחודשיים בחופף, כך שסך הכל תרצה הנאשמת 8 חודשי מאסר בפועל, החל מתאריך מעצרה - 5.2.15 ובניכוי ימי מעצרה בין התאריכים 22.6.14 - 30.6.14.

3. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה מהעבירות בהן הורשעה במשך 3 שנים מיום שחרורה.

4. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך 1500 ₪, שלא לעבור עבירה מהעבירות בהן הורשעה תוך 3 שנים מיום שחרורה.

אי חתימה על התחייבות תגרור מאסר של 10 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ' שבט תשע"ה,
09/02/2015 במעמד הנוכחים.
הדסה נאור, שופטת

